

Η πάλη εναντίον των συμβιβασμών (Β΄ Κορ. 6,16-7,1) (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτούσια](#)

Το αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής, από την Β΄ προς Κορινθίους επιστολή του Απ. Παύλου, είναι σε νεοελληνική μετάφραση το ακόλουθο: «Αδελφοί, μπορεί να υπάρχουν στον ίδιο τόπο ο ναός του Θεού και ο ναός των ειδώλων; Εσείς είστε ναός του αληθινού Θεού, όπως ο ίδιος είπε: Θα κατοικήσω ανάμεσά τους και θα πορεύομαι μαζί τους. Θα είμαι Θεός τους, κι αυτοί θα είναι λαός μου. Γι' αυτό λέει ο Κύριος: Φύγετε μακριά απ' αυτούς και ξεχωρίστε. Μην αγγίζετε ακάθαρτο πράγμα, κι εγώ θα σας δεχτώ. Θα είμαι για σας ο Πατέρας, κι εσείς θα είστε γιοί και θυγατέρες μου, λέει ακόμα ο παντοκράτορας Κύριος. Αφού λοιπόν, αγαπητοί μου, έχουμε αυτές τις υποσχέσεις, ας καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από καθετί που μολύνει το σώμα και την ψυχή. Ας ζήσουμε μία άγια ζωή με

φόβο Θεού» (Β΄ Κορ. 6,16-7,1).

Τα λόγια αυτά απευθύνονται στους χριστιανούς της Κορίνθου, για τους οποίους η χριστιανική ιδιότητα συνοδευόταν από ορισμένες βασικές θυσίες μέσα στην κοινωνία της εποχής. Δεν ήταν π.χ. αυτονόητο ότι μπορούσε κανείς να ασπασθεί τον Χριστιανισμό και παράλληλα να εξακολουθεί να μετέχει στην κοινωνική ζωή της πόλης του, ή να προάγεται επαγγελματικά, χωρίς η χριστιανική ιδιότητά του να του στέκεται εμπόδιο. Έπειτα, υπήρχαν και τα λεγόμενα «ειδωλόθυτα», υπολείμματα δηλαδή κρεάτων από ζώα θυσιασμένα στους ειδωλολατρικούς θεούς που προσφερόταν σε συνεστίαση. Ήταν δυνατό να λάβει μέρος ο χριστιανός σε μία τέτοια εκδήλωση; Αλλά και ήταν εύκολο να αρνηθεί τη συμμετοχή του στους συγγενείς ή φίλους που τον καλούσαν; Κι αν ο προσκαλών ήταν ο εργοδότης του, ήταν τόσο αυτονόητο για τον νέο χριστιανό να αρνηθεί θέτοντας σε κίνδυνο τη θέση του; Το πρόβλημα σε μας σήμερα φαίνεται λιγότερο οξύ, τότε όμως ήταν ένα καυτό υπαρξιακό και πρακτικό πρόβλημα.

Η απάντηση του Παύλου είναι αυστηρή: Όπως το φως δεν έχει καμιά σχέση με το σκοτάδι, έτσι και ο χριστιανικός Θεός δεν έχει με τα είδωλα. Η αλήθεια δεν μπορεί να συνυπάρχει με το ψέμα. Εκείνη οδηγεί στη ζωή, αυτό στον θάνατο. Τα

ασυμβίβαστα δεν συνταιριάζονται παρά με ζημία πάντοτε για τις συνειδήσεις. Και όμως πολλές φορές, ιδίως σήμερα, φιμώνεται η βαθύτερη διαμαρτυρία της συνειδήσεως, κι ο συμβιβασμός γίνεται αυτονόητη πραγματικότητα για την οποία κανείς δεν ανησυχεί. Θυσιάζονται ιδανικά και ιδεολογίες για την επίτευξη οικονομικής και επαγγελματικής ανόδου, για την εξασφάλιση μιάς κοινωνικής θέσης, για την τακτοποίηση γενικά μέσα στη ζωή. Όσο κι αν δεν είναι αρεστό να το ομολογούμε, ο συμβιβασμός με τις διάφορες καταστάσεις της ζωής παρατηρείται σε μεγάλη κλίμακα, πολλές φορές μάλιστα είναι και αναπόφευκτος. Κι ας μη νομίσει κανείς ότι αυτό γίνεται πάντοτε συνειδητά και σχεδιασμένα. Μπορεί να παρεκκλίνει κανείς σε μία γεμάτη συμβιβασμούς συμπεριφορά χωρίς να το καταλάβει, ανεπαίσθητα, με ευσεβή καμιά φορά προσχήματα. Η συνήθεια στον χριστιανισμό υπάρχει κίνδυνος να μεταφέρει τον χριστιανό από την ουσία στον τύπο, από το πνεύμα της αγάπης στο γράμμα του Νόμου. Πάνω όμως από τη συνήθεια βρίσκεται η συνειδητή συμπεριφορά, η ολοκληρωτική προσκόλληση στον Θεό μακριά από συμβιβασμούς και ψεύτικη ικανοποίηση της συνειδήσεως, μακριά από προσκόλληση σε είδωλα.

Το μήνυμα του Παύλου προς τους Κορινθίους αποτελεί μία αφυπνιστική φωνή προς τον χριστιανό κάθε εποχής, φωνή εναντίον του εύκολου συμβιβασμού, της «δίψυχης» συμπεριφοράς, της απαράδεκτης προσαρμοστικότητας. Ο πιστός δεν ζει βέβαια εκτός τόπου και χρόνου, και δεν μπορεί να είναι ανεπηρέαστος από τις ελκυστικές δυνάμεις της ζωής. Ως ναός όμως του ζωντανού Θεού δεν πρέπει να επιτρέψει στον εαυτό του τη φθορά και τη συμμετοχή του σε ναούς ειδώλων. Η ζωή του είναι μία πάλη σκληρή και συνεχής, ένας αγώνας εναντίον των αντιθέτων προς τα ιδανικά του δυνάμεων. Αλλά συγχρόνως και αγώνας εναντίον του ίδιου του εαυτού του, που χωρίς να το καταλάβει, με εύλογες δικαιολογίες και με φαινομενικά ορθές και λογικές ενέργειες προσαρμόζει τον Χριστιανισμό στα μέτρα του, δημιουργώντας μία επιφανειακή ικανοποίηση της συνειδήσεώς του. Η αφυπνιστική φωνή του Παύλου συνίσταται στο ξεσκέπασμα του εαυτού μας, στην τοποθέτησή του μπροστά στην αλήθεια του Ευαγγελίου, η οποία με κανένα τρόπο δεν μπορεί να συνυπάρχει με το ψέμα της κοινωνικής συμβατικότητας, με την υποκρισία και τον συμβιβασμό. Η αλήθεια είναι οδυνηρή, αλλά από την οδύνη γεννιέται η ζωή, η ζωή που δεν χαρακτηρίζεται από τον φόβο του βιολογικού τερματισμού της.

Πηγή: www.agiazoni.gr